



Az új kormány nemcsak első ciklusának, hanem talán egész fennállásának legnagyobb küzdelme előtt áll. Ennek kimenetele meghatározza nemcsak a kormány további sorsát, sikerességét vagy sikertelenégét, hanem a magyarság megmaradását is. Ez a párbaj a keresztyén középosztály és a liberálbolsevizmus között, amellet, hogy jellegzetesen magyar és helyi, része, helyi háborúja a világméretű válságnak. A magyarság, miközben a saját, túlnyomóan idegenszerű, liberális, amerikanizált médiumaival és azoknak bel- és külföldi fenntartóival birkózik, mellék hadszíntere az Amerika – Európa mérkőzésnek.

Azt, hogy miben áll ez az Amerika – Európa küzdelem sem itt, sem ott nem szokták felfedni. Európa legalább kulturálisan szeretne elszakadni Amerikától – ha már katonailag ez lehetetlen egyelőre –, mert felismerte Amerika anyagiasságának tőle idegen, számára ártó természetét. A történelem birtoklása és a gyökerezés kultúrája küzd ebben az elszakadási műveletben a csak a jelen sikerességében élő kulturálatlansággal. A küzdelem tétje, amiről a népek keveset tudnak, s éppen a médiumok jóvoltából, hogy meddig tart még a pénzirtokos elit, – néhány ezer, vagy tízezer ember, vagy ahogy D.C. Korten kifejezte, a „tőkés társaságok” – világuralma. A roppant hatalmú központok, bank konglomerátumok a liberalizmus korszakában fejlődtek ki és a második világháború után szerezték meg a világhatalmat, de most mintha megbuktak volna. Bukásukat azonban a kezükben lévő médiumok nem közvetítik a tömegeknek. A bukás egyik ténye: az USA fekete elnököt választott, holott a bank konglomerátumok vezérkarában, tulajdonosai között nincs fekete. A világmédia ezt a választást a demokrácia és a liberalizmus diadalának nyilvánította, holott egy társadalom végleges önfeladása és az Amerikát megalapító fehér angolszász többség történelmi veresége, és csak a nemzetközi tőkés társaságoknak nyereség, mert lehetőség egy újmódi uralkodás megszervezésére. Ez a médiumok nélkül nem lett volna lehetséges. Hollywoodban már évekkel Obama előtt is készültek filmsorozatok, amelyek fekete elnököt főszerepeltettek. Európa viszont nem akar sem arab, sem iszlám vallású elnököket. Svájcban korlátozták a mecsetépítést.

Európa, s különösen annak nyugati része, amely a második világháború után nemcsak elfogadta, hanem kézzelfogható előnyeit is élvezte Amerika segítségének és védelmet kapott tőle a keleti, szovjet hódítással szemben, kezdi felismerni, hogy ez a védelem tulajdonképpen egy másik hódítás, amely identitásának teljes elvesztésével fenyeget. Európában a XXI. században, különösen a közép- és kelet-európai államokkal való kiegészülés után és a szovjet katonai fenyegetés megszűnte után kezdik felismerni, hogy Amerika kulturális befolyása, egyed-uralma van akkora veszély, mint a középső térségre rákényszerített szovjet rendszer volt. A Szovjetunió kulturálisan negyvenöt év alatt a romboláson kívül és a politikai uralom fenntartásán kívül semmit sem tudott elérni Közép-Európában. Magyarország, Csehország, Lengyelország forradalmi, akár bársonyosnak, akár véres szabadságharcnak nevezzük őket, kulturális ellenállások és nemzeti mozgalmak voltak, miközben Nyugat-Európa egyre mélyebben süllyedt bele a tőle idegen, amerikai életformába, tömegkultúrába, az anyagiasság, a hedonizmus, az egoizmus létformába. És a médiauralomba. Az állam Nyugaton megszűnt nemzetállam lenni, mert az amerikai jellegű és hatalmú média nem engedte meg, hogy nemzetállam legyen és még a katolikus bajor szabad államot is korlátozta. Strauss és a mögé felsorakozó bajorok számára csak ipari fejlődést, gazdagodást engedélyeztek. A keresztényszocializmus Bajorországra korlátozódott. Más-más formában ezt a liberális alkut, amely lényegében véve az amerikai kulturálatlanság kulturális hatalmának elismerése volt, más-más mértékben minden nyugati állam megkötötte. Az állam és az egyház feladta kultúrát teremtő, fenntartó, eltartó és megrendelő szerepét. Átadva mindezt a pénz hatalomnak, amelyik az egyenlőség hirdetésére és ezzel az „én” szabadosságig való kiterjesztésére törekedett, olcsó tömegkultúrát, eszménynélküliséget „nyomott” a közönségnek, és hitetlenséget szervezett meg. A nemzetállam Közép-Európában is megszűnt, de egészen másként: katonai erőszak és megszállás által. Terror és erőszak révén, ellenálló írók, gondolkodók, tudósok és papok, tanárok ezreit hagyva maga után a csatatéren. Az amerikai hódítás Nyugaton nem hagyott maga után áldozatokat, hősokeket, kivert szemű költőket, elhallgattatott művészeket. A Nyugatnak nem voltak Gulag-tapasztalatai. Amerika demokráciát és liberalizmust terített szét, emberi jogokat, amelyek ellen nem is lehetett lázadni. Ezért a lázadás Nyugaton az amerikai életforma dömpingje ellen megindult ugyan, de nem tudott rendszerellenes mozgalomként kibontakozni, nem lett belőle nemzeti ellenállás vagy forradalom.



Vassilhebi Maria

2001. szeptember 11-e óriás hazugsága után a rendszernek annyi romlottsága, életellenessége, annyi imperializmusa szakadt fel, hogy a szemeknek fel kellett nyílniuk. A liberalizmus és a pénz világszínpadán az utolsó felvonásban annyi borzalom tárult fel (palesztinai mészárlások, bagdadi kéjes kínzások, kínzó táborok, Guantanamo), hogy az új rend kialakítását már önmagában a médiumokkal nem lehetett megakadályozni. Ezért a nemzetközi tőkés társaságok, a bank konglomerátumok elővették a válság fegyverét.

De előbb tisztázzuk, mitől félnek a pénz hatalmasai. Attól, ami szülte őket: a felvilágosodástól. A népek, nemzetek felismerik őket. Jön a nemzet, jön a nép, jön a nemzetállam. A nemzetközi tőkés társaságok minden reménye most tehát a válságban és válság hosszú ideig való fenntartásában és első vonalban harcoló médiumaikban, hazugsággyáraikban és romlott tömegkultúrájaikban összpontosul.

Súlyos válságoknak és háborúknak kellett kitörnie, hogy Nyugat-Európa észrevegye, mekkora bajban van. Forradalom, ellenállás, hit nélkül érkezett el az ezredfordulóhoz, félreszorítva, kommunistának vagy nácinak minősítve azokat a nemzeti mozgalmakat – Francia Nemzeti Front, Jean Marie Le Pen –, amelyek az amerikai életforma átvételével, szolgai másolásával és a liberalizmussal szembeszálltak. Nyugaton a szociális piacgazdaság finom kézzel történt felszámolása után, valamint az amerikanizálódásban és a fogyasztói társadalom eszménynélküliségében megállt az élet, és amikor a Nyugat birtokul kapott három forradalmas, szabadságharcos, közép-európai nemzetet, a szovjet rendszer erkölcsi megdöntőit, a magyart, a lengyelt és a csehet, amelyek felszabadulásukat a szovjet zsarnokság alól nemzetállamként képzelték el, noha népeik természetesen áhítoztak a nyugati jólét után, Európa nem engedte meg nekik a nemzetállam újrateremtését. Még azt sem vette talán észre, hogy ezzel amerikai kívánságot teljesít. Ez a történelmi szűkmarkúság, voltaképpen hiba, érik most egész Európa elszakadási törekvésévé. S erre ad bágyadt választ Amerika, Obama megválasztásával.

Hiába érkezett meg a három forradalom és szabadságharc háromféle országába, európai közvetítéssel az amerikai média, a kereskedelmi televízió, az amerikai értelemben felfogott sajtószabadság, az emberi jogok üres deklarációja. A katolikus Lengyelországot korábban a Kaczinsky fivérek radikális nemzeti pártja kormányozta és most is egy ennek lágyabb kiadása van hatalmon – a nemzetállam felé óvatosabban haladva. Csehország számunkra ugyan rosszlemélküen, de önmagát illetően nagy nemzeti sikerként elfogadtatta a Benes-dekrétumok mai érvényességét és végül most Magyarországon megszületett a kétharmados Fidesz-KDNP győzelem, amely lehetőség és első lépés a nemzetállam irányába. Ez nem elmélet, ez tény.

Ebben a közegben bontakozik ki a II. magyar médiaháború. Amikor a Vatikánban, talán bizonyos amerikai ösztönzésre is, lengyel pápát választottak, Európa csodálattal nézte a fejleményeket, s csak lassan ébredt rá, hogy neki is egyetemesen a Szolidaritáshoz kell igazodnia, a nemzetihez és a kereszténységhez. Ma már talán elmondhatjuk, hogy a felismerés megszületett: Európának saját kultúrájához, hitéhez, katedrálisaihoz, zenéjéhez, saját nemzeti forrásaihoz kell visszafordulnia, még akkor is, ha Amerika katonai gyámkodását, pénzügyi hatalmát legfeljebb csak enyhíteni tudja. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy egész Európának szembe kell szállnia a globális pénzhatalommal, a neoliberalizmussal, és a pénzhatalom által eltartott, irányított élcsapattal, a liberális médiumokkal.

4 / 7

megszervezésére. Legyenek elfoglalva a válsággal, a pénztelenséggel, váljanak egymás ellenségeivé a válságot elszenvedő népek és a megszorítást elrendelő kormányok. Ezt a káoszt, ellenállás-félét, banalitást a médiumoknak kell gerjeszteni. Támadni mindent, ami nemzeti, simulékonynak és elnézőnek lenni a liberális múlt képviselőivel és a közbeszédet, a közgondolkodást megtartani a liberális tiltások megszokott medrében. A médiumok feladata Soros György és az ő Bilderberg csoportja szerint: elejét venni a felismerésből és kipukkasztásából származó robbanásnak, amely eltörölné minden hatalmukat. Feladat: a nemzetellenesség és a keresztényellenesség ébrentartása.

A kormányokat megszorító politikára kell kényszeríteni, az általuk vezetett népeket ezáltal a saját politikájuk, kormányuk, rendszerük elleni tiltakozásra rávezetni –legyenek egymással elfoglalva. Ne vegyék észre, és ne lázadjanak fel amiatt, hogy a pénz kevesek kezében összpontosul és ez a bajok forrása. A hitel, a kamat, az önző bankár és a belőle felnövő globális kizsákmányolás nem bűn, csak a hazafiság és az ima bűn. Mindezt a rádiók, televíziók, újságok segítségével nélkül a háttérhatalom nem tudja végbevinni. A válság állapotának a fenntartásához és a nemzeti öntudat feltámadásának megakadályozásához a média munkájára, hozzájárulására van szükségük.

Magyarország most előrelépett. A Fidesz-KDNP kétharmados győzelme ismét európai frontországává, a globalizmus és a háttérhatalom elleni küzdelem példaországává tette. Ez a szerep igenis forradalmi, nem a szónak 1789-es jakobinus értelmében, hanem a magyar és a lengyel nemzeti szabadságharcok értelmében. Ami itt most történik, akár bankadó, akár földmegtartás, akár pedig médium- átszervezés, médiaháború viszonylatában, az megint világjelentőségű, mint 1956 volt. Még akkor is, ha ez az ország az eltelt időben, részben saját hibájából is, nagyon sokat veszített a jelentőségéből. A nemzetek azonban látják, és nincs történelmileg messzi időben, amikor maguk is meg fogják vívni a maguk kétharmados forradalmát.

A magyar kétharmados nemzeti győzelemnek, amely egy egykoron liberális és pórázon tartott pártból – valójában a nemzeti, keresztény középosztály kimondatlan akaratából – fejlődött ki, most még nincs világjelentősége, mint az ötvenhatos forradalomnak volt, mert a globális világban ez nem is lehetséges. A globális rendszer nagyhatalmi és kontinentális rengésű rendszer. Tízmillió csonka-magyarnak ebben nem lehet világjelentősége. De mi jó, ha tudjuk, hogy a küzdelmünknek van. Ha mi rendbe tesszük, megrendszabályozzuk, és esetenként kiiktatjuk liberális, amerikai médiumainkat, az világjelentőségű dolog.

Világjelentősége, példaértéke különben is csak azután lehet a magyar folyamatnak, ha megteremtette az új nemzeti államot, az új, az eszményekre figyelő, nem liberális, de szabad és

nemzeti-népi társadalmat. Hogy pedig ezt megtehesse, meg kell rendszabályoznia a liberál-bolsi médiát. Nem az a sajtószabadság, hogy néhány tucat liberalizmusban kiképzett, a megszűnt SZDSZ posztávós iskolázottságát magában hordozó, nemzetellenes szerkesztő és az általuk rángatott néhány száz bértollnok azt csinál sajtószabadság ürügyén, amit éppen akar, és ott tesz keresztbe a kibontakozásnak, ahol éppen akar.

Tekintettel arra, hogy közszolgálati, kereskedelmi és egészen megveszekedett liberálbolsi médiumok (ATV, Klub rádió, Népszava) egyelőre még azonos háttérirányítás alatt működnek, lehetőségük van a sulykolásra, szociológiai műszóval, a beprintelésre. Most azt a hamisságot nyomtatják bele az agyakba, hogy a köztársasági elnöknek ellensúlyt kell képezni a kétharmados miniszterelnökkel szemben. De ilyesminek nyoma sincs az alkotmányban. És miért kellene? Miért ne lehetne azonos nemzetszemléletű, célú, magyar ember a miniszterelnök és a köztársaság elnöke? Az LMP, ez a jelenleg 17 tagú kis párt, amelynek eredete, hirtelen felfutása, kívülről támogatottsága egyelőre nincs leleplezve, azzal van megbízva, hogy ezt a tételt megszólaltassa. A cél az, hogy Schmitt Pál kétes értékű emberként legyen megválasztva. Maradjon egy kis rossz szájíz a nemzeti győzelem után. Ez miért sajtószabadság? Miként? A magyarságnak meg kell engednie a nemzetellenességet azután is, hogy a régi rend felszámolására kétharmados parlamenti többséghez juttatott egy erre törekvő erőt? Hol van itt a demokrácia? Mert magyar, vagy kezd magyar lenni, már fogyatékos? Schmitt akkor lesz jó elnök, ha minden törvényt visszaküld Orbánnak, aki javasolta – vagy ha amerikai módra lebarnul. Ha megtanul vuvuzellázni? És majd, ha kinevezése után kap Schmitt Pál egy törvényt, esetleg éppen a médiatörvényt, amelynek az eddig nyilvánosságra hozott változtatásaiban sajnos nem látjuk a forradalmat, és alá meri írni, akkor szegénytől még az olimpiai aranyérmeit is el fogják vitatni, és mameluk lesz. Mert itt mindenki mameluk, aki nem liberálbolsi és zsidó, esetleg buzeráns hírszerkesztő.

Meg kell mondani, mesteri, ahogy az aknákat már most elhelyezik a magyar élet, a kibontakozás alatt. Egyelőre még minden a liberalizmus fogalmi körében, alaphangoztatásai szerint van itt előadva.

És, sajnos a kormányon lévők azt ígérik, hogy nem nagyon, legfeljebb csak fél lábbal lépnek ki belőle.

De ez végzetes is lehet. Biszku Bélát bizvást hagyhatjuk futni. Fusson. De a szerkesztőségeket és a vezetőségeket minden liberalizmustól, minden Amerikától meg kell szabadítani, a kereskedelmi tévéket pedig új szerződésekre kell rászorítani és az amerikázást meg kell tiltani nekik. Ha a kormány most megteremt egy erős, nemzeti, keresztény meghatározottságú közszolgálatot rádióban és tévében, és kihasználja azt a lehetőséget, amit a digitalizálás ad a

kezébe, akkor a kereskedelmi tévék igazodásra kényszerülnek és minden jogtalanság és erőszak nélkül beállnak a sorba. Vannak természetesen műsorok, műsortípusok, amelyek, el kell hogy tűnjenek, el kell, hallgassanak. De ezt így ki kell mondani a vezetőknek, a kormánynak: kell! Mert ahol van holokauszttagadást tiltó törvény, ott a nemzettagadást tiltó törvény is kell. Ez pofonegyszerű. Már csak azért is, hogy a Baueroknak legyen miért aláírást gyűjteni. Az új médiatörvény akkor lesz bizonyosan jó, és nemzeti érdeket szolgáló, ha a Bauer–Kuncze-drága Vulgár úr csapat veszettül gyűjti az aláírásokat.

De amíg ők az aláírásokat gyűjtik, más munka is van. El kell kezdeni egy nemzeti szellemű keresztény újságíró-, szerkesztő-, médiamunkás-réteg felnevelését. A képzést ki kell venni a kommunisták és a liberálisok kezéből. Magyar bölcsészképzést, magyar újságíróképzést kell elindítani.

A volt külügyminiszter, Bajnai külügyminisztere utolsó nyilatkozatában azt mondta, hogy a CEU egyetemen a Soros György-féle közép-európai liberális képzőn fog dolgozni. Nagyon helyes. Zsúfolódjanak össze mind a nagy kémközpontban, de jól be kell keríteni és a bekerített campusába be kell vinni a meglegfelvonulásokat. De magyar élettől el kell szigetelni őket. Természetesen az egyetemeket is meg kell tisztítani minden marxizmustól, minden lukácsizmustól és krausztamásosságtól. A baloldali ifjúsági társulást is be kell tolni a CEU-ba. Ez a körülménye a most megkezdődött második magyar médiaháborúnak. Nehéz ügy, de nem lehetetlen.